

SAJTÓANYAG

2007. november 28.

MAGYAR NŐK VILÁGKONFERENCIÁJA

Helyszíne: Magyar Országház

Időpontja: 2007. november 23-24.

FŐVÉDNÖKÖK

Dr. Göncz Kinga, a Magyar Köztársaság külügyminisztere
Dr. Gurmai Zita, Európai Parlamenti képviselő

HÁZIGAZDA

Dr. Szili Katalin, a Magyar Köztársaság Országgyűlésének elnöke

TÁMOGATÓK

Külügyminisztérium

Szociális és Munkaügyi Minisztérium Esélyegyenlőségi Szakállamtitkárság
Procter&Gamble

A Magyar Nők Világkonferenciájának megrendezésével a Magyar Női Karrierfejlesztési Szövetség a világban élő magyar nőket kívánta és kívánja megszólítani és mozgósítani a magyar nők esélyegyenlőségének előmozdítása érdekében, szakmai tudásuk és Magyarország iránti személyes elkötelezettségük alapján, ezzel is hozzájárulva a magyar demokrácia erősödéséhez és az ország felemelkedéséhez.

A Magyar Nők Világkonferenciájának a következők voltak a céljai:

- bátorítani és erősíteni a magyar diaszpóra (szomszédos országok és nyugati) valamint az anyaországi magyar nők együttműködését és hálózatait,
- megismertetni a magyar származású nők hozzájárulását a gazdaság, a politika, a tudomány, a kultúra, a média és a sport területén,
- bemutatni a magyar nők tevékenységét a globális problémák megoldásában, a béke megőrzésében és a humánus értékek képviselésében,
- elősegíteni a nyugati diaszpórában élő fiatal generációk kapcsolatépítését az anyaországgal.

További információ:

Magyar Női Karrierfejlesztési Szövetség
Ferenczi Andrea, Elnök (mobil:+36 30 9827093)

www.magynok.hu, www.hungarianwomen.net

Szervező: Magyar Női Karrierfejlesztési Szövetség

FERENCZI ANDREA

A Magyar Női Karrierfejlesztési Szövetség elnöke – a Konferencia kezdeményezője

Üzenete a Konferencia résztvevőikhez:

Jósszerencsémnek és munkámnak köszönhetően bejártam és megismertem a világot.

Azt tapasztaltam, hogy a magyar nők kiemelkednek tehetségben, szépségben, ízlésben.

Természetes számukra, hogy munkájukban és a családjukról való gondoskodásban egyaránt megállják a helyüket és mindezt oly észrevétlenül teszik immár évszázadok óta, hogy szinte senki nem figyel fel érdemeikre.

Gyertek el hát egy ünnepre, a Magyar Nők Világkonferenciájára, és ha tetszik a kezdeményezés, valósítsuk meg együtt! Mi magyar nők fogjunk össze egy jobb világért!

A páratlan sikerű és óriási érdeklődésre számot tartó kétnapos konferencia megrendezése több szempontból is kiemelten aktuális volt. A 2007-es év az Európai Unió esélyegyenlőségi éve, amelynek során kitüntetett figyelem fordul a női esélyegyenlőség felé is. A világ különböző országából a konferenciára érkező, magukat magyarnak valló nők számtalan, beszédes példáját adták annak, hogy vállalt hazájukban hogyan vált valóra a női esélyegyenlőség.

A konferencia egyúttal a jelenben kibontakozó trendeket is szem előtt tartva szeretne volna kihangsúlyozni a meghívott előadók által képviselt különböző kultúrákat is. A más-más országból érkező résztvevők a kulturális híd jelképes szerepét tölthették be az anyaországi és azon országok kultúrái között, ahol most élnek. A világban egyre fokozódó migrációs trendet, amelynek hatására a már eddig is több nép lányait és fiait befogadó országok egyre inkább multikulturális országokká válnak, már az Európai Unió is felismerte, éppen ezért a 2008. évet a *Kultúrák párbeszéde évének* minősítette. A Magyar Nők Világkonferenciája ezáltal jelképesen az Európai Unió következő tematikus évének megnyitó eseményeként is szolgált, és példát adott arra, hogyan lehet a világban élő magyar nőkön keresztül két korszerű, a világ javát szolgáló eszmeiséget egyszerre képviselni.

A Magyar Nők Világkonferenciájának díszvendégei voltak: Pécs városa és a Szalaparti Egységes Gyógypedagógiai Módszertani Intézmény és Szakszolgálat Egerből.

2007. november 23. péntek, Magyar Országház, Felsőházi Terem

A konferencia első napján három panelbeszélgetést hallhattunk *Nők a diplomáciában, Család és munka harmonizálása – az örök női kihívás*, és *Felelősség a jövő generációkért* címmel. Elsőként **Ferenczi Andrea**, a Magyar Női Karrierfejlesztési Szövetség elnöke mondta el a konferenciát megnyitó köszöntő beszédét, amelyben kihangsúlyozta: a konferencia – amelyre négy kontinens húsz országából érkeztek előadók és vendégek – az első lépés az országhatárokon átívelő összefogás felé.

Ezt követően rögtön meglepetésben lehetett része a jelenlevőknek: **Charity Sunshine Tillemann-Dick** operaénekesnő, **Tom Lantos** amerikai kongresszusi képviselő unokája magyar népviseletbe öltözve elénekelt a magyar himnuszt, majd felolvasta Tom Lantos külön a konferencia résztvevőinek írt üzenetét, s végül előadott egy rövid musicalrészletet.

Dr. Szili Katalin, a Magyar Országgyűlés elnöke és a konferencia házigazdája arról beszélt köszöntőjében, hogy több nőre van szükség a közéletben: nem csak a politikában, hanem a civil szférában is. Felidézte Margaret Thatcher egy mondását, miszerint ha a politikában azt akarod, hogy valami megvalósuljon, bízd egy nőre! Charity fellépését megköszönve elmondta: „Nehéz ebben a házban tiszta hangokat hallani”. Szili Katalin szerint nagyobb konszenzuskészségre, szenzitivitásra és jobb tárgyalóképességre lenne szükségünk, amely képességekkel a hölgyek nagy része rendelkezik. „Jó lenne a parlamenti üléseken körülnézve ennyi nőt látni!” – mondta. Az Országgyűlés elnöke említést tett mai

közös felelősségünkről, amely a következő generációk életminőségének biztosítására irányul, s amelyben a nőknek különleges lehetőségük és felelősségük van. Szili Katalin szerint e konferencia lehetőséget ad a nőknek, hogy közös tapasztalatcsere keretében segítsék a nők közéletben való aktív részvételét, kulturális hidak megteremtését, és a nők érdekérvényesítő képességének fejlődését. Kiemelte, hogy a nők közéletben való részvétele a demokrácia fokmérője.

Dr. Göncz Kinga külügyminiszter üzenetét **Gyárfásné dr. Fekete Judit** tolmácsolta. A külügyminiszter asszony kiemelte annak jelentőségét, hogy a konferenciára különböző világtájokról különböző foglalkozású nők jöttek el, akik közben anyák és feleségek is, ami igazi helytállást jelent. „Minden férfi mellett van egy nő, de ki van egy sikeres nő mellett? Ilyen mondás nem született” – tolmácsolta Göncz Kinga üzenetét Gyárfásné Fekete Judit. Göncz Kinga kifejezte köszönetét a Magyar Női Karrierfejlesztési Szövetségnek, amiért zászlajára tűzte a nemek közti esélyegyenlőséget, ami központi téma most az Unióban. Legfőbb aktualitását pedig az adja, hogy noha már a Római Szerződésben benne volt ez a kívánalom, azóta sem valósult meg. A megvalósítás érdekében Magyarország egyedülálló módon 5 évre szóló „roadmap”-et dolgozott ki.

A konferencia nyitóelőadását **Dr. Frank Tibor**, az Eötvös Lóránd Tudományegyetem Angol-Amerikai Intézetének igazgatója tartotta *Kultúrák párbeszéde – Magyar nők a világkultúrában* címmel, tudományos szintre emelve a konferencián folyó diskurzust. Bevezető költői kérdését – „Sokan kérdezték, nem félek-e az itt megjelent sok nőtől?” – Dr. Frank Tibor meg is válaszolta, miután elárulta: őt csak nők, anyja és két nagyanyja nevelte. „Nem is értettem, a többi családban az apák mit csinálnak” – tette hozzá. A neves történész és kutató felhívta rá a figyelmet, hogy sajnos hiányzik a női szempont a magyar történetírásból, mivel férfiak írnak férfiakról, épp ezért be kellene vezetni az iskolákba azt a gondolkodást, amely rámutat arra, hogy férfiak és nők együtt írják a történelmet. Frank Tibor a magyar történelem öt kitűnő, ám méltatlanul elfeledett nőalakját hozta példaként a történelem elnyomott női vonalára: Teleki Emma grófnőt, aki az 1848-49-es forradalom és szabadságharc igazi külpolitikusa volt; Pulszkyné Walter Terézt, aki politikussá vált; Lesznay Annát, akinek versei a legjobb 20. századi versekkel vetélkednek; Bédi Schwimmer Rózát, aki egyike a magyar feminizmus megteremtőinek; valamint Kéthly Annát, a magyar szociáldemokrácia legnagyobb alakját, akiről se utcát, se szobrot nem neveztek el. Ezeknek a nőknek be kéne ivódnuk a közgondolkodásba – mondta Frank Tibor. A professzor szerint széleskörű networkingre, a magyar oktatási rendszer női szempontok iránti nyitottságára, és a média által közvetített elfogadhatóbb női példákra lenne szükség.

A panel szekció megkezdése előtt **Lengyel Levente**, a konferenciát támogató Procter&Gamble személyügyi igazgatója köszöntő beszédében összekapcsolta cégének misszióját a konferencia szellemiségével: a nők és férfiak együttesen a legnagyobb értéket képviselik, ebből kifolyólag egy diverz csoport bárhol, bármikor túlszárnyal teljesítményben egy homogén csoportot.

Az első, *Nők a diplomáciában* tematikájú panel **Krizsó Szilvia** moderátori irányításával **Aliza Bin-Noun**, Izrael magyarországi nagykövete, **Czakó Borbála** londoni magyar nagykövet, **Lonkai Gabriella**, az UNICEF munkatársa (diplomatafeleség), **dr. Széles Katalin**, a MNKSZ tagja (nagykövetfeleség) és **Zanathyné dr. Martin Györgyi** bécsi ENSZ nagykövet részvételével zajlott.

A panel témája: A diplomácia évszázadokon át a nők számára megközelíthetetlen életpálya volt. A női esélyegyenlőség térhódításának eredményeképpen ma már több nő választhatta és választotta diplomáciai pályát. Napjainkra egyértelművé vált, hogy a nők ugyanúgy helyt tudnak állni ezeken a posztokon, mint a férfiak, sőt, nőiségük révén több nehéz, kritikus helyzetben még jobban is működik finomra hangolt diplomáciai érzékük.

Az Izraelben növekedett Aliza Bin-Noun még csak 2 hónapja van Magyarországon, de máris kiválóan beszél magyarul. Elmondta, hogy három országba lett volna lehetősége nagykövetnek menni, és azért

választotta hazánkat, mert érdekes országnak tartja. Aliza Bin-Noun beszélt arról, hogy Izraelben jól működik a pozitív diszkrimináció, vagyis, ha egy ugyanolyan képesítéssel rendelkező nő és férfi megpályáznak egy állást, akkor a nő előnyt élvez a férfivel szemben. Izraelben a minisztérium úgy segíti a nők érvényesülését, hogy törődik a családi háttérrel is, a kinevezéseknél figyelembe veszi, hogy egy családban van férj, feleség és gyermekek is. A diplomáciai élettel kapcsolatban az izraeli nagykövetség elmondta, hogy igazi párbeszéd zajlik a követség és az otthoni központ között, olyannyira, hogy a képviselőktől önálló kezdeményezést, javaslattevést várnak. Nincs különbség női és férfi diplomata között, a társadalom emberekből áll, nem férfiakból és nőkből – mondta Aliza Bin-Noun. Ugyanakkor hozzátette, hogy neki nőként nehezebb volt érvényesülnie a pályán, mint egy férfinak.

A gyermekprogramokban a vallási párbeszéd megvalósulásán dolgozó Lonkai Gabriella legfőbb üzenetként kedvenc Audrey Hepburn-idézetét hozta: „Az, akinek nincsenek álmai, nem realista.” Elárulta továbbá, hogy szerinte a siker titka a fegyelmezettség.

Széles Katalin beavatta a hallgatóságot a diplomáciai élet egyes nehézségeibe is: az esti meséket sokszor fel kellett vennie előre kazettára, hogy a gyereke elalvás előtt magnóról meg tudja hallgatni, miközben a szülők diplomáciai kötelezettségeiknek tettek eleget. Az akadályok leküzdésében segítő üzenetként úgy fogalmazott: „Szeretni kell azt az országot, ahol dolgozunk”.

Zanathyné dr. Martin Györgyi többek között azt a tanácsot adta, hogy a személyes kis sikereknek is örülni kell. „Az a tapasztalatom, hogy ha jól dolgozom, elnézik nekem, hogy nő vagyok” – mondta, és felhívta rá a figyelmet, hogy a nők aránya a diplomáciában kedvező fordulatot vett: 5%-ról 21%-ra emelkedett.

Czakó Borbála mesélt a londoni diplomáciai hétköznapi érdekességeiről, kiemelve az ültetési protokollt, amit az egyik legnehezebb feladat betartani, hiszen a kortól a rangon át sok tényező befolyásolja, kinek hova kell ülnie az asztalnál. Személyes üzenetként úgy fogalmazott, hogy az ember tartsa meg a saját értékeit, és szeretettel és barátsággal mindig olyat tegyen, amelyet szívesen venne másoktól is.

A második, *Család és munka harmonizálása – az örök női kihívás* című panelt **Tóth Vali**, a Magyar Rádió londoni munkatársa moderálta. A résztvevők **Barbara Albury**, az ausztrál University of New England egyetemi adjunktusa, **dr. gróf Bethlen Istvánné**, Délegyháza polgármestere, **dr. Bogyay Mária** amszterdami kultúra-tréner, **Dobi Kitti**, a Procter & Gamble HR igazgatója, **April H. Foley**, az Amerikai Egyesült Államok Nagykövete, **dr. Nagy-Koppány Kornélia** ügyvéd és **dr. Szűts Ildikó**, a Magyar Posta vezérigazgató-helyettese voltak.

A panel témája: Csak a családi tűzhely melegének őrzése ma már nem elégíti ki a nők többségét. Torzóban maradna egyéniségük a XXI. században, ha csak az évszázados szerepeket vállalnák fel. A kihívás rendkívüli súlya nehezedik minden nőre, amikor női küldetését megtartva a család összefogója, legfőbb támasza marad, miközben saját karrierjének megvalósítója, egyéniségének kiteljesítője akar lenni. A nőt és embert egyszerre meghatározó két legfontosabb feladat számtalan konfliktussal jár, amit csak az erős egyéniségű, céljaikat ismerő nők tudnak feloldani.

Eddigi életükben mi volt a legnagyobb kihívás?

dr. Nagy-Koppány Kornélia: a fiam koraszülött lett, de nekem emellett napi 14 órát kellett dolgoznom.

dr. Bogyay Mária: a kultúrák áthidalása.

Dobi Kitti: a mai fiataloknak mi mutat utat, hova forduljanak, mit válasszanak?

dr. gróf Bethlen Istvánné: mi, nők, kiadtuk a kezünkől a gyeplőt; valamikor matriarchális társadalomban éltünk. Nekem mindig a pillanatnyi problémák a legfontosabbak, az ember mindig azt találja legnehezebbnek, amiben él, és ezt kell megoldani.

dr. Szűts Ildikó: 9 évig küzdöttem, hogy gyermekem lehessen.

Barbara Albury: autista kisfiam született, így nem tudtam a karrieremet folytatni. Úgy döntöttem, hogy nálam marad a fiam és én gondozom. Nehéz feladat összeegyeztetni a fiam gondozását, a tanítást és a színházat az életemben.

April H. Foley: mi a férjemmel megállapodtunk, hogy mindketten gyerekeket is szeretnénk és karriert is. Aztán a férjem egy repülőszerencsétlenségben meghalt, ami után otthagytam az állásom, hogy a gyerekeimmel legyek. Amikor visszamentem dolgozni, nagyszerű érzés volt, nem találtam olyan nehéznek.

Családon belül milyen megállapodásokat kötöttek?

dr. Szűts Ildikó: nem fogjuk bébiszitterrel neveltetni a gyerekünket!

Dobi Kitti: amíg nincs melletted társ, addig sokkal nehezebb a döntéseket, áldozatokat meghozni. Ennek a generációnak is nehéz, csak másképp: olyan sok választás van, amelyek közt a család segíthet eligazodni, példát mutatni.

dr. gróf Bethlen Istvánné: a család támogatására van szükség. Nekünk is van fogyatékos a családban, őket ápolnunk kell, különben nem tudunk tükörbe nézni.

Mi a helyzet a delegációval? Igaz, hogy a nők nem tudnak delegálni, mert nem merik másnak átadni a feladatokat?

dr. Nagy-Koppány Kornélia: nálunk nincs alapszerződés a családban, mindig folyamatosan alkalmazkodni kell a történésekhez.

April H. Foley: az is feszültségekhez vezet egy nőben, ha nem gyakorolhatja a hagyományos szerepeket! A munkavállalásnál nagy segítség lehet az állásmegosztás, ami azoknak a nőknek előnyös, akik dolgozni szeretnének, de nem teljes munkaidőben.

Barbara Albury: én egy amerikaihoz mentem feleségül, ők pedig imádnak delegálni. Az idő rövid, úgyhogy időt kell szakítani a fontos dolgokra. Mi ezért például inkább fizetünk egy gondozónak, mint hogy elmenjünk nyaralni.

dr. Szűts Ildikó: otthon néha elfelejtem, hogy már be kéne fejezni a delegálást – ilyenkor a család figyelmeztet, hogy „figyelj, már hazaértél!” Ami az állásmegosztást illeti, nem élünk vele vezetői szinten. Az is igaz viszont, hogy buktatói is vannak ennek a foglalkoztatási formának; a magyar bérszínvonal például nem teszi lehetővé, hogy megosszuk a fizetéseket. Kultúraváltás is kell abban az értelemben, hogy olyan vezetőkre van szükség, akik ezt a felállást elfogadják.

dr. Bogyay Mária: a holland nők hagyományosan nagyon önállóak, határozott egyéniségek. Az átlagos holland nő először is anya és feleség – a gyermekes anyák kb. 5%-a dolgozik. Most épp azon fáradoznak, hogy több nő legyen a munkaerőpiacon. Ezt segíti, hogy bevezették a részmunkaidőt, amiből a nők nem is engednek!

dr. gróf Bethlen Istvánné: vidéken először is meg kell oldani, hogy egyáltalán legyen számítógépes ellátottság, utána merülhet csak fel, hogy valaki otthonról dolgozzon.

Dobi Kitti: hiányzik a proaktivitás, a fiatalok nem cselekednek, nem próbálnak ki dolgokat.

A sikeres nők hátrányban vannak a párválasztásnál?

dr. gróf Bethlen Istvánné: nem mindegy, hogy házas vagy, és utána futsz be karriert, vagy már sikeres vagy, és akkor kell párt választani.

Dobi Kitti: nem mindegy, milyen a célközönség, milyen párt akarunk választani!

Hogy lehet jól beosztani az időt?

dr. Nagy-Koppány Kornélia: kevés alvással...

Dobi Kitti: a nők nagy erőssége, hogy nem fáradnak el, és ügyesen tudnak egyszerre több feladattal is foglalkozni.

dr. gróf Bethlen Istvánné: nem kell túlzottan sokat vállalni, s közben lehet időt fordítani olyan dolgokra is, mint a tánc és a hastánc...

dr. Szűts Ildikó: nekem az a taktikám, hogy ami a családnak holt idő, én azt kihasználom. Ha valamire időt kell teremtenünk, akkor sajnos magunknak mondunk legtöbbször nemet, magunktól vonunk meg dolgokat.

Barbara Albury: önfegyelemre van szükség, és keveset szabad csak vállalni. Az idő ajándék: ha egy nappól csak x órád marad, abban a kis időben kell alkotnod.

April H. Foley: meg kell húzni a határt, és nemet mondani arra, amire már nincs idő. Ne feledjük, hogy az idő a legnagyobb kincsünk!

A harmadik panelbeszélgetés a **Felelőség a jövő generációkért** témakör köré fonódott. **Szántó Georgina**, a Duna TV műsorvezetőjének moderálásában **dr. Deák Krisztina** Svédországban élő klinikai pszichológus és természetgyógyász, **dr. Göröncséri Ferencné** orvos, **Kelemen Mária** dublini zeneművész és pedagógus, **dr. Kis Annamária**, az ENSZ Safety and Security Osztályának munkatársa, **Nagy Ildikó** a Magyar Rádió pozsonyi tudósítója és **Young-Drache Judy**, a Canada-Hungary Educational Foundation elnöke beszélgetett.

A panel témája: Ki viselhetne nagyobb felelősséget az emberi társadalomban, mint az életet adó nő? Ezért lehet magától érthető vágyuk és törekvésük, hogy a megszületettek élete emberileg biztos alapokra épüljön. Az élet folytonossága, a mi fennmaradásunk csak akkor képzelhető el, ha a nők közvetlenül és közvetetten képesek lesznek emberi léptékű távlatot adni mindenkinek, aki a világra született. A nők által felmutatott minták, az ő nevelő tevékenységük formálhatja a felnövekvő gyerekeket és teszi szebbé jövőnket. Pszichológusok bizonyították, hogy a világ kevésbé lenne konfliktusokkal terhes, ha nők irányítanák.

A panel tagjai közül ki-ki személyes tapasztalatai alapján fogalmazta meg, mit is jelent neki, és életében hogyan jelenik meg a felelősségvállalás.

Kelemen Mária szerint nőnek lenni maga is egy felelősségteljes hivatás. Saját szakmájában a gyermekek tanításán keresztül jelenik meg a jövő generációkról való gondoskodás: a gyermekek hegedűjátéka olyan, mint egy röntgenkép, ami alapján részben tudom őket formálni – mondta a zenepedagógus. Általános üzenetként úgy fogalmazott, hogy a társadalom étoszát kell átadni a gyerekeknek, ami persze minden társadalomban más és más.

Deák Krisztina a természetgyógyászatot keresztül végez felvilágosító munkát. Üzenete, hogy test és lélek egyben kezelendő, vagyis egyben kell látni az embert. A gyógyításban a prevención van a hangsúly, de ha jelentkezik egy betegség, akkor nem azt, hanem magát az embert kell gyógyítani. Deák Krisztina azt vallja, hogy láttatni kell a jövő generációját már a legkisebekkel, és rá kell nevelni őket a pozitív gondolkodásra, hogy el tudják utasítani a negatív gondolatokat. Hozzátette, hogy a gyermekeket nem csak akkor vihetjük el szakemberhez, ha baj van, hanem más célból is.

Dr. Kis Annamária a folyamatos útkeresést említette, hiszen amikor ő meghozta döntését a jövőbeli pályáját illetően, még nem volt természetes egy nő számára, hogy ilyen területen helyezkedjen el. A jövőre nézve megfontolandónak tartja az ENSZ nemek közti egyenlőségről szóló elvét.

A konferencia első napját a Felsőházi Teremben egy **színházi bemutató**, **Barbara Albury Magyar vasárnap** című darabja zárta, amelyből a szerző és **Tahi Tóth László** adtak elő egy fél óras részletet. A darab bemutatta egy Magyarországról emigrált ember útját Ausztráliáig, beilleszkedésének nehézségeit, majd leküzdhetetlen honvágyát, ami haza térésre ösztönözte.

Este hat órakor **dr. Göncz Kinga külügyminiszter fogadást adott** a Parlament Vadásztermében a konferencia résztvevői számára. Kiemelkedő eredményként értékelte a MNKSZ, mint civil szervezet kezdeményezését, melynek keretében a világ közel 20 országából érkezett magyar nők megvitathatták életük legfontosabb problémáit és közben egy világot átszövő hálózatot, egymás közötti kapcsolatokat

építhettek ki. A konferenciát méltató szavai után Széles Izabella, Széles Katalin lánya énekelt el meglepetésként három dalt, közöttük a Magyar Női Karrierfejlesztési Szövetség himnuszát.

2007. november 24. szombat, Magyar Ország ház, Felsőházi Terem

A konferencia második napját ismételten **Ferenczi Andrea**, a Magyar Női Karrierfejlesztési Szövetség elnöke nyitotta meg. Őt követően **dr. Gurmai Zita** európai parlamenti képviselő, a Nőjogi és Esélyegyenlőségi Bizottság alelnöke, és egyben a konferencia egyik fővédnöke beszélt, kiemelve a nők és férfiak partnerségének, együttműködésének szükségességét. Gurmai Zita kihangsúlyozta: Európa már megértette, hogy nők nélkül nem megy, ideje hát meghallanunk itthon is a nők szavát. „Miért van az, hogy 15% a bérkülönbség még ma is férfiak és nők között?” – tette fel az égető kérdést a képviselőasszony. Keresni kell, ami összeköt bennünket – mondta –, és itt az ideje, hogy a távolságok megszűnjenek: vigyük magunkkal az üzenetet, hogy Pécs kulturális főváros lesz 2010-ben!

Simon Gábor országgyűlési képviselő, az Országgyűlés foglalkoztatási és munkaügyi bizottságának elnöke köszöntőjében beszélt arról, hogy jót tenne a magyar közéletnek, ha több nő szerepelne benne. „Én megértettem, hogy a férfiak munkáját mennyire segítik a támogató nők a szakmában is – mondta –, köszönöm nekik.”

Dr. Kunszt Márta Pécs polgármesterének üzenetét hozta el: be kell mutatnunk Pécs csodálatos örökségét, amelynek büszkesége a Pécs világhírűvé tevő Zsolnay Manufaktúra. A város polgármestere fontosnak tartotta továbbá a konferencia résztvevőinek megüzenni: nekünk ugyan nagyon szép a kultúránk, de egy kicsit be vagyunk zárva a nyelvünkbe – meg kell hát tanulnunk kommunikálni a világgal.

A szombati panel szekció megkezdése előtt a díszvendég Szalaparti Gyógypedagógiai Intézet képviseletében **Szabó Istvánné** igazgató mutatta be e 100 éves, különleges nevelési módszerekkel dolgozó – nagy hangsúlyt helyeznek például a művészeti terápiára –, a speciális nevelési igényű gyermekek nevelésére és oktatására specializálódott iskola történetét és misszióját. Komplex intézményről van szó: óvoda és készségfejlesztő intézmény is egyben, ahol teljes ellátásban részesülnek a növendékek. Fő alapelveik az iskola nyitottsága és a gyermekközpontú szemlélet.

Az **Élet & Stílus** címet viselő panel moderátora **Szily Nóra** volt, aki a téma olyan illusztris szakértőivel beszélgetett, mint **Berg Gloria** bárónő, díszlet- és jelmeztervező, **Müller Judith** Oscar díjas parfümkreátor Izraelből, **Szabó Dorottya** kanadai divat- és jelmeztervező, **Szöllősy Judit** műfordító, **Fazekas Gyöngyi**, a Generali pécsi kirendeltség-vezetője, és **Ungár Anikó** bűvésznő.

A panel témája: Az élet csak úgy lehet viszonylagosan teljes, ha a szépséget és a sokszínűséget adó stílussal, stílusokkal jelenik meg. A nők, biológiai adottságuknál fogva az érzelmek, élethelyzetek mélyebb átélésével olyan stílusokat és formákat tudnak teremteni, melyeken keresztül világunk esztétikusabb, emberibb, a mindennapok kreatívabbak és sokszínűbbek tudnak lenni.

A panel szereplői az élet és stílus témakörét személyes és szakmai oldalról is megvitatták. Ungár Anikó így nyilatkozott szakmájáról: „Ez a műfaj egy illúzió, amit kelteni kell, és amiben nem lehet hibázni, mert akkor vége az illúzióknak.” Óhatatlanul előkerült az évek múlásának és a stílusnak a kapcsolata. Ungár Anikó szerint ha a nő készül arra, hogy milyen lesz, milyen változások elé néz, és közben önmaga marad, akkor minden rendben lesz. „Ha azt mondd, nő, akkor az esztétika, a stílus, a szerelem jut eszedbe” – mondta a bűvésznő. A neves illuzionista megosztotta a hallgatósággal személyes üzenetét is: „Hinni kell a varázspálcában, különben nem működik!”, majd hozzátette: „Ne legyen időnk a másokra irigykedni – azt az energiát fordítsuk magunkra.”

Szöllősy Judit a műfordítás és a stílus kapcsolatára világított rá. Elárulta, hogy Eszterházy fordítása közben eszmélt rá – miközben megtanulta a nőket férfi szemmel is nézni –, hogy minden nő szép; minden nő kell a férfiaknak, ha karcsú, ha teltebb. A férfi és a nő együttes jelenlétére van szükség: „A világ csak akkor van egyben, ha a nők és a férfiak is beleteszik a kosárba, amit kell.” Fordító munkájával kapcsolatban elmondta: taktikája az, hogy nem hagyja, hogy akár a szavak, akár a tények befolyásolják. A korhoz pozitívan áll hozzá: „45 éves koromban jöttem rá, hogy jól érzem magam a bőrömben. Az ember ebben a korban lesz önmaga, jobban megérti, mit csinál. Ezért jobban jártak azok a szerzők, akiket 45 éves korom után fordítottam.” E felismerés összefügg a stílus kialakulásával is, hiszen ahogy Szöllősy Judit mondja, „akkor vagyok stílusos, ha jól érzem magam, és nem csinálnék semmi mást, mint amit éppen csinállok.” Ez azért lehetséges, mert a stílus ott kezdődik, ahol az ember is kezdődik: a stílus önmagunk kivetítése – tette hozzá.

Szabó Dorottya rávilágított a siker kulcsára saját, a stílust központba helyező hivatása kapcsán: „Nem az a kérdés, hogy az álmod valóra válik-e, hanem, hogy amikor az álmod beteljesül, kész vagy-e rá, hogy végig vidd.” A divat- és jelmeztervező úgy tartja, mindig felbukkan valami probléma az életben, de ugyanakkor mindig van két választási lehetőségünk is: vagy megadjuk magunkat, vagy lerázzuk magunkról – ez utóbbiban nagy segítség a megfelelő férfi társ, és a magyar nők azon tulajdonsága, hogy tettekre készek, szeretnek dolgozni. „Annyi energia van egy nőben – mondta –, hogy idős korban is vissza kell őket engedni dolgozni.”

Fazekas Gyöngyi az élet és a stílus kérdésének gyakorlatias oldalát világította meg: „Nap mint nap úgy élem az életem, hogy 100% felett teljesíthetek – de a magánéletben teljesíteni még nagyobb erőket kíván.” Ez utóbbi vonatkozásban figyelni kell nőiességünkre: sokszor átváltoznak a nők, és a munka, az élet során keménnyé válnak – jegyezte meg Fazekas Gyöngyi. Ő maga is átesett ezen, de mint mondta, „nem mindig éreztem magam jól a racionális, férfiakat megijesztő szerepkörben”.

Müller Judith a sok tragédiát és páratlan sikert egyaránt megélt nő életbölcességével vívta ki a hallgatóság érdeklődését és tiszteletét. „A jót az adott pillanatban kiélvezem, a tragédiákat túlélem” – summázta életfelfogását. Az önkritika is fontos volt számára ahhoz, hogy hibák és tévedések esetén tudatosítani tudja magában, hogy az adott nem szerencsés lépést többen nem teszi meg. A stílus fogalmát ő is többnek tartja pusztán divatnál vagy külsőnél: „Ha a külső háta mögött nincs stílus és intelligencia, a külső hiába nyitja meg az ajtót, az ajtó becsukódik”. Nagyrészt a stílus fogalmához köthető hivatása gyakran segítette át a nehézségeken: ha felfedezi magában az önsajnálatot – s ha ez történik, haragszik is magára –, a kozmetika világához fordul. Szakmája iránti rajongásáról így fogalmazott: „Szerelmes vagyok a szakmámba, ez az egyetlen monogámiám; mindig eksztázisba jövök tőle”. Müller Judith mottójául a „tradíció, nemzetköziség, egyenlőség” eszméit választotta, útravalóul pedig a következő tanácsot adta: „Ne azt nézd, mit adhat neked a haza, hanem azt, hogy mit adhatsz te a hazádnak!”.

Berg Gloria életében sok fizikai határt lépett már át, s közben ráeszmélt arra is, hogy a lelkieket sem lehetetlen áthidalni, hiszen „sokkal inkább hasonlítunk egymásra mi, emberek, mint gondolnánk”. Alkotásvágyáról, munkája iránti szeretetéről így fogalmazott: „Félek attól a naptól, amikor már nem dolgozhatok, mert még nem tudtam kiadni magamból, amit akarok”. Azt vallja, hogy az ember idős korban is ugyanolyan értékes, mint fiatalabb korában, mivel a korról jár egyfajta érettség: „Ahogy az ember idősödik, egyre jobban megszereti magát, mert jobban ismeri önmagát”.

A két panelbeszélgetés között Rauh Edit, a Szociális és Munkaügyi Minisztérium Esélyegyenlőségi Államtitkára dr. Gurmai Zitával közösen fogadást adott a jelenlevőknek. Előtte a SZMM nevében **Ádámné Dunai Irén** köszöntötte a konferenciát.

Mielőtt az ötödik panel elkezdődhetett volna, különleges meglepetésben és élményben lehetett része a konferencia résztvevőinek: a Szalparti Gyógyepedagógiai Intézet diákjai ügyesen megkomponált zenés-táncos műsort adtak elő a Felsőházi Teremben. A műsor keretében előadták az Európai Unió himnuszát.

Végezetül Molnár Gabriella, a Nők Lapja főszerkesztőjének moderálásában sportcsillagokat és művészeket hallhattunk a „*Kreatív nagykövetek*” a *művészet és sport világából* című panel keretében. A beszélgetésben résztvevők között volt **Dani Gyöngyi** vívóbajnok, paralimpikon, **Kárászy Szilvia** zongoraművész, **Sebestyén Márta** népdalénekes, **dr. Sorger Erzsébet** informatikus és festőművész Münchenből, **Charity Sunshine Tillemann-Dick** amerikai operaénekes és **Temesvári Andrea** teniszbajnok, olimpikon.

A panel témája: Az első látásra egymástól távol eső két terület, a művészet és a sport kreatív követei szólaltak meg ebben a panelban. Pedig a német művészet fejedelme Goethe szerint, a művész kiteljesedésében az Isten adta tehetség csak kisebb részben járul hozzá ahhoz, hogy valakiből nagy művész legyen. Döntően a tehetség – csakúgy mint a sportban – csak szorgalommal, sziszifuszi munkával, kitartással, az önmagával való szakadatlan küzdelemben edződve hozhat létre nagyszerű teljesítményt a művészet és sport területén egyaránt.

A művészet és a sport kiemelkedő egyéniségei – a média befolyásolta világunkban – az emberek többsége számára az országok legismertebb „nagykövetei”, kiknek tettei és értékei azonnal követőkre találnak az egész világon.

A panel szereplői teljes mértékben egyetértettek egymással abban, hogy rengeteg a párhuzam művészetek és sport között. Kárászy Szilvia és Sorger Erzsébet például egyaránt kipróbálta magát a sportban is, sőt, Szilviának sokáig komoly tervei is voltak ezen a területen. A küzdeni akarás és a végsőkig kitartás, valamint a hazának tett szolgálat mind-mind kiemelt szerepet kapnak a sportban és a művészetekben. A sport egyben művészet, s a művészet is felfogható sportként – hangzott el többször a beszélgetés során. Fontos hasonlóságként említették a panel résztvevői azt is, hogy egyik műfajban sem elég a pusztán tehetség – a tehetséget kemény munkával folyamatosan tovább kell fejleszteni. Hatalmas felelősségnek tartják hazájuk képviseletét a nemzetközi fellépéseken és versenyeken – ilyenkor ők képviselik nemzetüket, rajtuk a világ szeme, ezért sokszoros teher nehezedik rájuk, ami egyúttal büszkeség forrása is. Ahogy Charity fogalmazott: „Magyar örökségem mindig velem van – hogyan is érhetném hát be bármi mással, mint a tőlem telhető legjobbal?”.